

den danske Rigsdag. Jeg tror det heller ikke, før jeg ser det. Vi, det vil sige Medlemmer af alle tre Partier her i Salen, stillede i Fjor til tredje Behandling et Forslag, her gik saa vidt i Imødekommenhed, at vi ikke forlangte denne Passus udelukket af Lovforslaget, men kun vilde have den gjort afhængig af Synsmændenes og eventuelt af Landvæsenskommissionens Skøn og Bestemmelse. Hvis det virkelig er Forslagets Mening at sikre Kysten, kan man ikke forlange mere over for Kyst-ejerne, end at der kun lægges Baand paa deres Raadighed over deres Strandbred, naar de Autoriteter, som Staten har sat til at være de berettigede til at afgive Skøn i saa Henseende, afgive deres Skøn i den Retning. I Sammenhæng hermed maa jeg tillade mig ogsaa at nævne et andet Spørgsmaal, nemlig det, der er omtalt i § 5, 1ste Stykke, sidste Punktum. Efter at det er sagt, at Landvæsenskommissionen afgør Sagen ved Forlig eller Kendelse, hedder det videre: „Denne“ — altsaa Kendelsen — „kan atter i Løbet af 3 Maaneder fra dens Afgivelse indankes for Landbrugsministeren, men dennes Afgørelse er endelig. Det er en Bestemmelse af en saadan Art, at jeg for mit Vedkommende ikke kan stemme for en Lov, hvor den findes. Det er og skal, naar Sagen først har været for Landvæsenskommissionen, ikke være en administrativ, men en Domssag at afsige den endelige Kendelse. En Landvæsenskommissions Kendelse er en Domskendelse, en judicial Kendelse, og det kan paa ingen Maade tillades, at den skal indstævnes for Øvrigheden, her for Ministeren. Nu er til alt dette kommet den ny Bestemmelse, som det høje Folketing vedtog ved Sagens anden Behandling efter et Forslag, som da blev stillet af det ærede Medlem for Stubbekøbing (N. J. Larsen). Som jeg den Gang sagde, har jeg principielt ikke noget imod dette Forslag, men det passer bare ikke ind i Lovens Ramme. Det gør nemlig den Bestemmelse om Baandlægning af Strandbredden i den Grad urimelig og uretfærdig, at det med ærede Medlemmers Tilladelse meget vel kan forsvares at henvise til Grundlovens § 82. At en Ejer tvinges til ikke at bruge sin Strandbred paa den for ham fordelagtigste Maade, fordi en anden Ejer — det være sig en bag ham boende eller hans Nabo, som den højtærede Minister bemærkede — ønsker, at der ud for hans Kyst skal nedlægges Forbud, at det saa skulde bevirke, at han ikke skal kunne bruge sin Strandbred, og at det skal kunne lade sig gøre, uden at

der gives ham nogen Erstatning, derom maa jeg sige — om det er stridende mod Grundloven, lader jeg staa hen; derom kan der strides fra nu af til Verdens Ende, men — at det er uretfærdigt, kan der efter min Mening ikke strides om. Nej, man er her ved dette Punkt kommen ind paa et helt andet Princip end det, der fra først af ligger i Lovforslaget. Jeg har intet imod, at man kommer ind paa dette Princip, men saa maa man ogsaa gaa til ganske andre Bestemmelser just paa dette specielle Omraade. Ikke alene maa man anerkende, at der skal tages Syn over, hvorvidt det er nødvendigt at baandlægge Strandbredden, men der maa ogsaa gives Erstatning for det Tab, som vedkommede Ejer derved maatte lide. Naar der nu siges: Ja, det har alt sammen kun meget lidt at sige over for det ganske overordentlig vigtige Formaal, at vort Lands Kyster skulde sikres mod Havets Ødelæggelser, saa siger jeg: Det kan være rigtigt nok, men naar det skal være Formaalet, maa vi gaa til ganske andre Bestemmelser, end at lade det være afhængigt af Privatmands Initiativ og Vilje, om Kysten skal sikres eller ej. Saa maa vi gaa først til en Bestemmelse, og havde det været mig muligt som Enkeltmand til 3dje Behandling at gøre det, vilde jeg have fremsat et Forslag i saa Henseende her i det høje Ting, før Sagen gik til Landstinget — en Bestemmelse, der maatte gaa ud paa at lade den samme Ret, som det af det ærede Medlem for Stubbekøbing stillede Forslag gav den bagvedboende Lodsejer, ogsaa gælde Naboejeren, thi det er jo en tydelig Sag, at hvor der er mange smaa Lodsejere, der grænse til Kysten, kan det kun lidet nytte, at enkelte forlange Forbudet nedlagt, naar de mellemliggende og ved Siden af liggende Ejendomme ikke ville have Forbud nedlagt. Det hele har saa kun ringe Betydning. Derfor formener jeg, at det er en meget fornuftig Tanke, at man i den Henseende ogsaa giver dem den Ret. At der saa skal andre Bestemmelser til, er en anden Sag, jeg taler her kun om selve Principet. Men dernæst burde der, og det er langt vigtigere, gives en Bestemmelse — naar den skulde have Lovform, maatte den vel have en noget anden Form end den, jeg nu vil oplæse — en Bestemmelse, som i Hovedtrækkene skulde lyde saaledes: Efter § 9 indsættes følgende ny Paragraf: Landbrugsministeren kan efter at have hørt Synsmændene og en til den Ende nedsat Landvæsenskommission, naar han formener, at det til Kystens Sikring er nødven-